

даще, не се знае. Внисатъ смутъ, обаче, въ нашата душа недавнашнитѣ изявления на Венизелоса и неговия помощникъ Политисъ, съ които тѣ успокояватъ своитѣ съотечественици, че тържеството на еленизма въ цѣла Тракия е гарантиранъ и Бѣло море става напълно гръцко море. За насъ е много важно отъ друга страна обстоятелството, дѣто сегашнитѣ управници на Западна Тракия, ще иматъ възможность да се запознаятъ по-отблизо съ западнотракийския въпросъ и ще могатъ да хвърлятъ свѣтлина въ тъмнината, която се създаде около него съ лъжи и интриги на нашитѣ неприятели.

Неудобството да се говори публично по въпроса за бждащата сждба на Западна Тракия, който въпросъ стои сложенъ още на зелената маса, ме кара да продължа моитѣ разсждения върху съглашенска Западна Тракия, като вземемъ за основа само сегашното нейно положение.

Ще направя едно изключение отъ навика на българитѣ да не говорятъ или дори да не мислятъ за по-лошия изходъ на сждбоносни за народа ни събития, Въ духа на тоя български навикъ, нашитѣ военни неохотно учеха войницитѣ си, какъ се отстѣпва правилно, тѣ искаха да внушатъ на българския войникъ мисълта, че той трѣбва само да напада, да устоява, но никога да не отстѣпва. Сжщото правимъ и въ политиката. Ний се боимъ да говоримъ, да тълкуваме възможнитѣ изходи отъ разискванията и рѣшенията на Парижката конференция. Боимъ се да не прѣдрѣшимъ изхода въ наша врѣда, ний сме често дѣтински оптимистично настроени и затова събитията ни заварятъ неподготвени за отстѣпление и въ политиката и на бойното поле.